

Beneficiarii proiectului

Irina Farkas

Irina s-a născut la Oradea unde a fost abandonată de părinți. Din clasa a V-a a fost transferată la Beiu la fosta Casă de copii. A terminat școala profesională la Beiu, profil confecționer și apoi de la 16 ani s-a angajat la o fabrică de confecții din Beiu. Dar nu avea locuință și dormea pe unde apuca. Pe bancă, prin baruri, în construcții pe șanti, la spital, pe unde se nimerea. „Era tare greu pentru că trebuia să merg în la lucru. Așa am ajuns să dorm în pe baza sportivă de lângă cîră, unde am suferit un accident grav și m-am trezit la spital cu răni grave la mână.” Din cauza frigului și a condițiilor de locuit rana s-a infectat, iar pentru că nu prea mânca, rănilile se vindecau greu. A suferit mai multe operații, la Beiu, Oradea și chiar Cluj. După operație Irina a trebuit să fac fizioterapie și să depună un efort zilnic de a mișca degetele mâinii. Din cauză că a trăit pe străzi boala ei s-a agravat și a generat altele: ulcer și peritonit (explozie de apendice), osteoporoză și paralizie de plex brahial (nu simte mîna de la cot în jos). Apoi din cauza lipsei de curaj și a perseverenței ei, n-a urmat toate recomandările medicilor. Toate acestea au dus la multe complicații și în final la pensionarea de boală. În prezent Irina mai trebuie să aibă câteva operații.

Pe vremea când dormea pe scara blocurilor, Irina a fost ajutată de un englez care venea an de an la Beiu și care a ajutat-o financiar câțiva ani. Asociația Bunul Samaritean a contribuit și ea la ajutorarea Irinei, ocupându-se serios de cazul ei medical.

„Mă bucur extraordinar de mult că am primit această veste minunată că în sfârșit voi avea o casă. Apreciez cei de la Habitat care au contribuit și eu am mare nevoie de o casă și mi-au dat șansa să-mi îmbunătățesc viața.” mărturisește Irina.

„Nu mi-am cunoscut niciodată părinții. Am crescut la Casa de copii din Beiu și a fost foarte greu”, începe Vasile povestea. A făcut școala la Oradea și după finalizarea ei, o familie din Nimiești, Morar, a venit la directorul colii și a întrebat dacă n-au un băiat bun care să-i ajute în gospodărie. Directorul l-a recomandat pe Vasile și așa a ajuns să stea 8 ani la ei unde avea grijă de animale, mergea la cules, la fân și la toate treburile gospodăriei. În schimb primea mâncare și cazare, dar niciun ban. „Când m-am mai maturizat, mi-am dat seama că am nevoie de bani, așa că a trebuit să plec de aici. Am ajuns la Beiu unde m-am angajat la actualul loc de muncă și mi-am găsit un loc unde să stau” spune Vasile. „Cel mai greu mi-a fost când am ieșit din școală, la 18 ani când nu aveam unde să merg și a trebuit să merg cu niște străini. Acum nu pot să cred că voi avea o casă a mea. Acum îmi voi putea întemeia o familie fiindcă voi avea unde să-mi cresc copiii.” spune Vasile.

Vasile Dana

**Iosif & Claudia
Toma**

„Când aveam 5 ani, părinții s-au despărțit și am rămas în grija bunicilor. Dar ei nu puteau să ne întrețină și ne-au dat pe toți cei trei copii la Orfelinatul din Beiu” spune Claudia. De la 18 ani, de la ieșirea din Orfelinat s-a închiriat în Beiu. A lucrat la o cofetărie unde l-a cunoscut pe Iosif. „Era decembrie și Iosif a venit la cofetărie unde lucram. A venit azi, a venit mâine. Cu timpul ne-am plăcut și ne-am îndrăgostit.”

Iosif a stat cu părinții și ceilalți 4 frați într-un apartament cu 2 camere din Beiu. Mama sa a fost căsătorită de trei ori. Primul soț a murit, al doilea a plecat de acasă și de ultimul a divorțat. Toți copiii din această căsătorie au rămas în grija mamei. „Era foarte greu. Toți băieții stăteam într-o cameră, iar mama cu o soră în cealaltă cameră. Aici nu mai puteam locui după ce m-am căsătorit așa că mi-am luat puține lucruri și m-am mutat alături de soția mea, Claudia” își amintește Iosif.

Anul trecut Claudia a pierdut o sarcină când avea aproape trei luni din cauza condițiilor de lucru pentru că atunci lucra la o fabrică de încălțăminte unde erau gaze de la lipiciurile folosite la pantofi care i-au făcut rău. Așa că Claudia și-a schimbat locul de muncă lucrând acum la un salon de înfrumusețare.

„Ieri, când am aflat că vom primi o casă Habitat, a fost cea mai mare bucurie pe care am avut-o de când ne-am căsătorit. Am început de la furculițe și linguri și încet încet ne-am cumpărat de toate câte trebuie într-o casă. Dar o casă nu ne-am fi permis niciodată” spune Claudia.

Beneficiarii proiectului

Gyongy Horvath

Gyongy a fost abandonat de părinți când avea doar doi ani. La șase ani a ajuns la Orfelinatul din Beiu unde a stat până la 18 ani. A urmat școală profesională la Salonta, profil horticultură. Apoi s-a reîntors la Beiu unde lăsa în urmă 8 luni de tristă viață. „Am dormit în garaj, ca să-mi câștig pâinea, făceam macrame pentru diverse doamne din oraș. Iarna era foarte greu să veneam prin garaj pe care nu-i cunoșteam și trebuia să dorm iepurețe. Am avut multe nopți nedormite. Am avut noroc că un alt coleg de la orfelinat mi-a spus că trebuie să ajutăm orfanii. Așa lăsa cunoscut pe Adi Ciorna care ne-a găzduit la el acasă timp de 4 ani. Atunci am început să mai scap de greutate.”

Adrian lăsa căutat un loc de muncă la fiecare. Gyongy a început lucrând la „Peco” unde făcea menaj. Apoi ea a început să lucreze singură de lucru în construcții, pentru că meseria care-i place cel mai mult. A prins dragoste de această meserie când a lucrat alături de Habitat la primele case construite la Beiu. Apoi a continuat să fie un voluntar apropiat și de neajude al asociației. A lucrat la „Eclipsa99”, a fost ca voluntar în Coreea și la toate evenimentele mai mici sau mai mari ale asociației.

„Acum că o să am o casă sper că Dumnezeu îmi va ajuta și să-mi întemeiez o familie, a a cum îmi doresc de mult” mărturisește Gyongy.

Andra a fost abandonat la spital împreună cu fratele său gem, Andor. A terminat școala profesională, iar apoi s-a angajat la European Food ca preparator. După o lună a dat concurs și a ajuns șef preparator. „La 16 ani un asistent social ne-a ajutat să ne găsim părinți. Reacția a fost neașteptată și dură pentru noi: am fost scoși afară și n-au recunoscut că sunt părinți noi.”

Andra este student la medicină și acum face practică la spitalul Municipal Beiu, compartimentul primire urgențe. Începe să lucreze pe vremea când era în orfelinat și plăcea să meargă la spital fiind fascinat de munca medicilor. Apoi a învățat să dea primul ajutor, lucru ce l-a determinat să lupte pentru a obține o diplomă în domeniu. A lucrat mult timp ca voluntar la spital, ajutând de fiecare dată când erau accidente rutiere sau de muncă și era necesar personal medical suplimentar. „A fost odată un accident la noi la fabrică. Un coleg a căzut de la 4 m în timp ce o mulțime de oameni s-au adunat în jurul lui, dar n-au știut cum să-l ajute. Chiar și asistenta de pe ambulanță, începând să fie foarte bine” povestește Andra.

Atunci el a reacționat rapid și i-a salvat viața omului. A fost ales șef de comisie siguranță la fabrica unde lucrează și a rămas cu porecla de „Doctorul”.

„Mă bucur foarte mult că ne ajută și pe noi cineva să intrăm în rândul oamenilor și beneficiem de o casă bună și în toată viața. Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit această şansă nouă în viață. Realizarea asta mă face foarte bucuros” spune Andra.

Andra Mate

Ioan Ponta

Ioan a crescut în el la Casa de Copii din Beiu. Când avea trei ani și-a murit mama. Nu după mult timp, când era în clasa I s-a dus în țară. Așa a ajuns la Orfelinat. La Timișoara unde locuia unul dintre frații săi a început să lucreze în construcții și atunci a cunoscut-o pe Diana, cu care are două fete. După un timp, având rude în Germania, ea a plecat la ele și mai târziu și-a dus și banii pentru copii și Ioan a rămas acasă să aibă grijă de copii. „Locuim în casa soarelui, la țară și îmi era greu în lipsa Dianei. Ea venea acasă, stătea câteva zile și apoi pleca înapoi. O vreme am acceptat asta, dar apoi am considerat că e mai important familia decât banii.” I-a cerut Dianei să nu mai plece, dar ea a plecat totuși înapoi în Germania și așa Ioan s-a hotărât să plece și el. „Mi-a fost foarte greu să iau această decizie. Am vrut chiar să-mi iau viața, dar Dumnezeu m-a salvat. Cel mai dureros a fost să mă despart de copii, pe care nu-i puteam lua cu mine pentru că nu aveam nimic ce să le ofer. Prima dată n-am mers prea departe, ci doar într-un alt sat la 10 km distanță. Acolo n-am avut unde sta decât la o familie de țigani, într-o mizerie de nedescris. Așa că am decis să revin la Beiu.”

Singur din nou în Beiu, nu știu încotro să o apuc. Am avut noroc în cămărașă primită în chirie un alt tânăr care a crescut la orfelinat, Ștefan Gavril. La început m-a ajutat pe gratis, până ce mi-am găsit de lucru. Apoi am muncit pe unde s-a nimerit până am găsit firma la care lucrez acum de trei ani.” mărturisește Ioan.

An de an merge să lucreze și cu copiii de câte ori poate. „Nici măcar n-am avut bucuria să văd pe Jessica și Patricia crescând sub ochii mei. Când am fost odată, fata cea mică mi-a spus: „Tată, nu-i așa că stai cu mine până la ziua mea?” și ziua ei era peste câteva luni... Dar nu puteam sta mai mult de o săptămână pentru că se terminau banii. Era cumplit de departe de fiecare dată.” După ce va avea casa lui, vrea să se ia pe fete și pe mama sa care în vacanță la el. „Mult mai mult curaj de viață am primit acum când am aflat că am fost selectat” concluzionează Ioan.

Beneficiarii proiectului

Dorina povesteste cum a fost abandonata de mic copil si a ajuns la un Centru de plasament din Oradea mai întâi si apoi, dupa patru ani a fost transferata la Beius. A aflat ca mai are un frate pe care l-a cunoscut abia la 11 ani când el era la Beius la Centrul de plasament de aici. Despre parinti nu stie absolut nimic.

Fratele sau a devenit pastor la o Biserica Baptista si s-a stabilit în Timisoara unde s-a casatorit. Ea a terminat scoala la Oradea, profil de confectioneri încaltaminte. Dupa ce a iesit de la Orfelinat a început sa lucreze în acest domeniu de la 18 ani, mai întâi la Oradea, iar apoi la Beius. „Am revenit la Beiu pentru c în Oradea am ajuns pe drumuri. Stateam într-o chirie ieftina de mai multi ani, iar la un moment dat familia la care stateam s-a reîntors acasa si mi-a spus c are nevoie de camera pe care eu o ocupam. A a c eu am ramas pe drumuri pentru c nu mi-am gasit alta chirie pe care sa mi-o permit, chiar dac aveam salariu“ îi aminte te Dorina.

Reîntors în Beiu , Dorina a ajuns la început tot pe strazi, dar a avut noroc s - i g seasc repede de lucru i apoi i o chirie ieftin . „Apoi l-am cunoscut pe Kalman si nu la mult timp ne-am casatorit. În prezent locuiesc în chirie în Beius împreuna cu socrii mei, parintii lui Kalman, i copilul nostru într-o c m ru în care abia încape strictul necesar“ poveste te Dorina.

Nici viata lui Kalman n-a fost usoara. Mai are înc patru frati i de i au locuit la bloc, au ajuns cu to ii pe drumuri din cauza unui incident, când apartamentul lor a luat foc si ei abia au sc pat cu via . Kalman lucreaz în construc ii zi lumin . Dar oricât s-a str duit tot n-a putut s adune bani ca s - i cumpere m car un teren. Acum însa si Kalman spera ca viata lor se va schimba mult si ca Andrada, feti a lor va cre te în siguranta, nu pe drumuri a a cum a crescut el i Dorina.

„Vreau s le mul umesc tuturor celor care au f cut posibil s beneficiem de aceast locuin , i sper ca Bunul Dumnezeu s le dea mult s n tate i fericire. Casa noastr va fi întotdeauna i casa lor“ spune cu entuziasm Kalman.

**Kalman & Dorina
Balasz**

**Teodor & Marcela
andra**

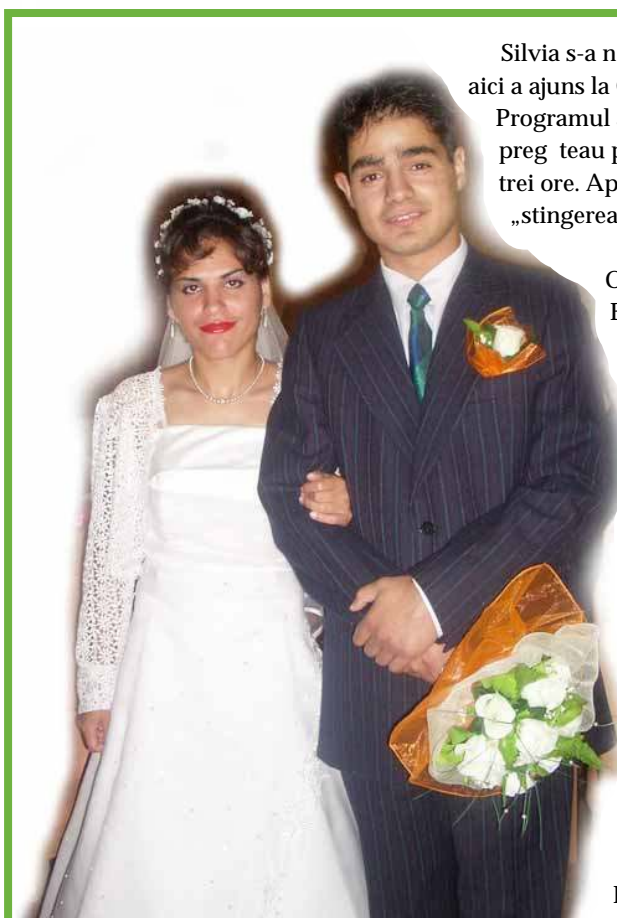
Teodor î i aminte te c la vârsta de 12 ani i-a murit mama. A fost o mare pierdere pentru el. Dar asta n-a fost tot, pentru c la scurt timp tat l a intrat la pu c rie i el a fost crescut de o m tu , sor cu tat l s u. În 1990 tat l a ie it din pu c rie, dar în scurt timp s-a stins i el din via .

Teodor mai are dou surori mai mari care sunt m ritate i s-au stabilit cu familiile în alte localit i. i el a mai fost o dat c s torit, dar fosta so ie a murit în 2004. Din nou a fost o grea lovitur pentru el. A avut îns noroc s o cunoasc pe Marcela i în 2006 s-a rec s torit.

„Anul trecut s-a n scut i b ie elul nostru Andrei, lumina vie ii mele. Acum m bucur foarte tare c voi avea propria mea cas unde sper s - i pot oferi fiului meu condi ii bune i s n toase de locuit pentru c eu mult timp am stat tot prin chirii peste tot pe unde am umblat i tiu cât de greu este“ m rturise te Teodor.

În prezent Teodor, Marcela i Andrei, fiul lor, stau cu to ii în aceea i cas cu cumnatul, cumata i cei trei copii ai lor, împreun cu mama Marceliei, la ar , într-o locuin cu dou camere, o buc t rie i un hol. Teodor locuie te cu familia sa în una din cele dou camere, iar ceilal i membri în cea de-a doua camer . Nu au ap în cas i nici baie, ci doar un WC în gr din . Ca s se înc lzeasc folosesc câte o sob în fiecare camer unde fac foc mai mult de jumate de an, cheltuind o mare parte din pu inii bani pe care-i au pe lemne pentru c locuin a e slab izolat .

Beneficiarii proiectului

Roman & Silvia
Covaci

Silvia s-a născut la Oradea și a fost abandonată de părinți în Maternitate. De aici a ajuns la Centrul de plasament de la Tinca unde a stat până la 18 ani. Programul aici începea la 7 când toți se trezeau, apoi luau micul dejun și se pregăteau pentru școală. La amiază mâncau și aveau program de somn de trei ore. Apoi făceau temele și aveau puțin timp liber. Seara la ora 10 era „stingerea” când toți trebuia să intre în pat și să doarmă.

Tot în această perioadă a făcut și coala de bucătărie din Oradea. Apoi întâmplător a aflat de asociația Bunul Samaritean din Beiuș care i-a propus să lucreze pentru asociație ca ajutor bucătărit la restaurantul lor. „Am venit în 2004 la Beiuș și am lucrat 2 ani la restaurant, până la închiderea lui. Cel mai greu mi-a fost după ce s-a închis restaurantul când a trebuit să-mi caut de lucru. Așa am lucrat la Fernanda, o firmă de confecții din Beiuș și în cele din urmă la Albatex, tot la confecții, ca muncitoare necalificată la mână de câlcat” spune Silvia.

Pe Roman, sotul ei, l-a cunoscut după ce a venit de la Centrul de plasament din Popești, în 2006. Roman a fost voluntar la Habitat Beiuș timp de doi ani tot prin programul Bunului Samaritean care i-a căutat un sponsor ce-i plătea salariul în timp ce el învăța meserie pe șantierul Habitat. „Înainte să ajungă la Popești, el a stat mult timp la Tileagd unde îmi povestea că era foarte rău, pentru că cei mari îi bateau pe cei mai mici, iar educatorii nu interveneau decât să-i bata și ei mai tare” povestește Silvia.

În august 2008 au decis să-și întemeieze o familie și s-au căsătorit. De atunci locuiesc împreună tot prin bunăvoință a Bunului Samaritean într-o locuință din localitatea Fini.

„Acum abia așteptăm să avem și noi casa noastră ca să trăim în sfârșit ca oamenii civilizați și să putem să ne gândim să avem copii. Nu vrem ca ei să trăiască în condițiile pe care noi le-am avut, fără căldura parintească și fără siguranța unei case” mărturisesc Roman și Silvia.

La vârsta de 3 ani a fost abandonat de părinți pe care nu i-a cunoscut nicodată. A crescut la Casa de copii din Beiuș, unde a rămas până la finalizarea colii profesionale cu profilul tâmplărie. A profesat un an de zile, apoi a fost înarmat la Caras-Severin unde a stat timp de 12 ani. Aici a lucrat pe un șantier de construcții, dar a avut un accident și a suferit o operație ce l-a obligat să-și caute alt loc de muncă unde să nu facă efort fizic. Doru povestește că cel mai greu i-a fost după operație când n-a mai putut lucra. „Așa am revenit la Beiuș unde mi-am găsit actualul loc de muncă. A trebuit să mă tot mut din chirie în chirie. Am stat și în cimitir, într-o mică încăpere. Am stat și în Spital și în alte locuri, în condiții și mai rele și mai bune. De peste 10 ani am dosar la Primărie cu cerere pentru o locuință, dar încă nu s-a rezolvat nimic. În prezent locuiesc în fosta Casă de copii, care în prezent are mai multe destinații: școală și laboratoare medicale, magazine. E turnul Babel aici. Nu am avut curajul să-și întemeieze o familie, pentru că nu doream să-și tot mut dintr-un loc în altul. De unul singur te mai descurci, dar cu familia nu se poate așa.”

„De mult încerc să obțin în propria locuință, pentru că acum mă simt ca legat de mâini și de picioare. Având propria casă, am siguranță a zilei de mâine, știu că am unde să mă întorc în fiecare zi. Le mulțumesc de pe acum voluntarilor care ne vor ajuta. Le mulțumesc atât în numele meu cât și în numele celorlalți tineri care au crescut la Casa de copii și care vor primi ajutorul lor, un ajutor nesperat, incredibil pentru noi. Ne rugăm ca Dumnezeu să le ajute să mai poată face astfel de fapte” înneapărat să le transmit Doru, tuturor celor implicați în proiect.

Doru Iușic